

IBDIS

We know

books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CICCARELLI, KRISTEN**Vrăjitoarea rebelă** / Kristen Ciccarelli ; trad. din lb. engleză:
Cristina Jinga. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-459-9

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111

Redactor: **Mihaela Savu**Grafician copertă: **Dacian Neagu**Tehnoredactor: **Anca Marisac****REBEL WITCH**

Copyright © 2025 by Kristen Ciccarelli

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.**Editura Bookzone**

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

KRISTEN CICCARELLI

VRĂJITOAREA REBELĂ

SERIA MOLIA STACOJIE # 2

*Traducere din limba engleză de
Cristina Jinga*Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

UNU

GIDEON

GIDEON A TRAS PUȚIN de jacheta uniformeii furate. Țesătura verde-pădure era scorțoasă, de parcă n-ar fi fost îmbrăcată niciodată.

Bietul gardian de la care o furase zăcea acum fără cunoștință și legat fedeleș într-o debara de la etajul al doilea al Palatului Larkmont. Alți patru gardieni nu fuseseră la fel de norocoși. Cadavrele lor pluteau în apele reci ale fiordului.

N-avusese de ales.

Gideon pătrunsese adânc în teritoriul inamic. Dacă era descoperit, moartea era o opțiune mai bună.

Gândurile lui negre contrastau cu sala de bal luminoasă în care se afla. Instrumentele muzicale zumzăiau în timp ce erau acordate, pregătindu-se pentru recitalul privat care urma să înceapă. Candelabrele scânteiau deasupra capului, în timp ce servitorii se strecurau printre oaspeții strălucitori din sala de bal a prințului Soren, oferind o ultimă rundă de băuturi înainte de începerea muzicii.

Deși Gideon stătea la perete, supraveghind încăperea laolaltă cu ceilalți gardieni, nu-și dezlipea privirea de ținta lui, fata frumoasă în rochie aurie.

Rune Winters.

Lângă ea, prințul Soren își ținea palma lipită de spațele ei. Prințul din Umbria purta un costum cambrat, cu blazonul argintiu al familiei brodat pe capa drapată elegant pe

un umăr, iar privirea lui avidă se plimba peste rochia pe care o purta Rune, invitându-și prietenii bogați să facă la fel.

Lui Gideon îi clocotea sângele în timp ce se uita la ei.

Era o rochie frumoasă – nu putea nega. Făcută de un designer de lux, probabil costase o mică avere. Dar nu era stilul lui *Rune*. Auriul nu i se potriveau, iar croiala era extremă. Decolteul adânc se sfârșea la câțiva centimetri deasupra buricului și la baza coloanei, în spate, trimițând un mesaj puternic:

Priviți-o. Este a mea.

Prințul voia ca oaspeții săi s-o admire pe frumoasa vrăjitoare de la brațul său. Pentru Soren, Rune era o creatură exotică. O podoabă vie pe care era hotărât s-o adauge la colecția sa.

Dacă informațiile lui Harrow erau corecte, cu o săptămână în urmă, prințul o ceruse în căsătorie. Și Rune acceptase, cu o singură condiție: dacă Soren o dorea de soție, trebuia să-i dea Cressidei o armată.

De aceea se oferise Gideon voluntar pentru această misiune.

Cu o armată, Cressida avea să pornească un război împotriva noii republici. Dacă ieșea victorioasă, ar fi restabilit regimul vrăjitoarelor și ar fi murit mai mulți oameni.

Gideon nu putea permite să se întâmple asta. Cât timp Rune era piesa esențială a acestei alianțe nelegiuite dintre Cressida și Soren, n-o putea lăsa să trăiască.

Gideon avea ordin s-o ucidă și era hotărât să-l ducă la bun sfârșit. Chiar aici. În noaptea asta.

Pândise toată seara o ocazie. Stând lângă peretele sălii de bal, nădușind în uniforma furată, o privea pe Rune flirtând cu logodnicul ei. Îl privea pe Soren răspunzându-i la flirt: atingând-o cu mâini lacome, devorând-o cu o privire încrezută.

Asta-l scotea din minți pe Gideon.

Alex abia fusesse îngropat, iar Rune era deja logodită cu un alt bărbat. Un prinț, unde mai pui.

„Asta își dorise tot timpul – un prinț?”

Era un prost dacă-și închipuise că ar fi avut vreodată o șansă.

Gideon și-a pipăit arma din tocul de la sold. Era pregătit. Mai mult decât pregătit. Mai avea nevoie doar de un moment potrivit.

– Ți-e dor de casă?

Gideon a cercetat cu privirea cercul de invitați care îi înconjurau pe Rune și pe Soren până când a dibuit-o pe cea care vorbise: o tânără cu părul auriu ca grâul, împletit într-o coroană.

Rune a răs.

– Poate să-ți fie dor de un loc în care toată lumea te vrea mort?

Gideon a văzut-o ducându-și paharul de șampanie la buzele roșii, bând și ultima înghițitură.

Era al treilea pahar pe seara asta.

Nu că Gideon i le-ar fi numărat.

– Cum era înainte de revoluție?

– Noi, vrăjitoarele, trăiam odinioară ca voi, a spus Rune, arătând spre sala somptuoasă în care se aflau, unde candelabrele sclipeau și coloanele de marmură susțineau tavanul pictat. Viețile noastre erau pline de muzică, de frumusețe, de artă.

„Da”, a gândit Gideon. „Iar luxul vostru venea cu prețul suferinței noastre.”

Zumzetul și bâzâitul viorilor a crescut. Gideon a aruncat o privire peste încăpere, unde oaspeții începeau să ocupe scaunele așezate cu fața la muzicieni.

– Modul acela de viață ne-a fost răpit în noaptea în care Gideon Sharpe a condus un grup de revoluționari în palat.

La auzul numelui lui, a devenit brusc atent la ea.

— A ucis două regine în paturile lor, în timp ce tovarășii lui ne măcelăreau pe noi, celelalte, pe străzi. I-ar fi lăsat să măucidă și pe mine, dacă nu m-ar fi salvat Cressida.

Gideon s-a înfuriat. „Omiți o mare parte din poveste, iubito.”

— Trebuie să fie dureros, a spus prințul în timp ce degetele lui coborau lent pe șira spinării lui Rune. Să fii atât de departe, știind ce lucruri oribile se petrec acolo.. Mă bucur că te-ai eliberat.

Brațele lui Soren s-au strecurat în jurul taliei fetei, ceea ce ar fi putut fi un gest de consolare, dar părea mai degrabă o reamintire: Rune era *a lui*.

Gideon și-a rotit umerii, forțându-se să se relaxeze.

— Vrăjitoarele încă sunt măcelărite pur și simplu pentru crima de a fi ceea ce **sunt**, a spus Rune, studiindu-și paharul gol în brațele lui Soren. Nu voi fi niciodată liberă până când și ultima dintre surorile mele nu va fi liberă.

Zumzetul instrumentelor a amuțit și s-a auzit un anunț: recitalul începea.

Unul câte unul, oaspeții s-au desprins din cerc, îndreptându-se spre muzicieni.

Împletindu-și degetele cu ale lui Rune, Soren a condus-o spre scaunele lor. Abia făcuseră doi pași când a început primul cântec, iar Rune s-a clătinat pe picioare.

Gideon a văzut-o cum se oprește brusc.

— E totul în regulă? a întrebat prințul, întorcându-se spre ea.

Când muzica a luat avânt, Gideon s-a uitat la muzicieni. Cântecele îi era familiar. Dar nu-și dădea seama de ce.

— Trebuie să-mi pudrez nasul.

Rune părea să facă eforturi să se calmeze.

— Mă întorc imediat.

— Nu fi ridicolă, a spus Soren, a început concertul.

Și-a coborât vocea, insistând:

— Recitalul ăsta este pentru *tine*, Rune. Pentru a sărbători logodna noastră. Trebuie să fii aici.

Degetele lui s-au strâns puternic în jurul alor ei.

Ochii lui Gideon s-au îngustat. Corpul i s-a încordat ca un arc în timp ce îl privea pe Soren trăgând-o după el. Mai aproape de orchestră. Tocmai lucrul de care ea încerca să fugă.

— Trebuie să...

Rune a încercat să-și smulgă mâna din a lui. Când Soren a părut s-o țină mai strâns, refuzând să-i dea drumul, Gideon a făcut un pas înainte, ieșind din rândul soldaților aliniați de-a lungul peretelui. Gardienii vecini, la zece pași distanță, au întors capul, reamintindu-i lui Gideon că era înconjurat de inamici. Nu trebuia să atragă atenția.

În plus, Rune n-avea nevoie să fie salvată. Asta a devenit clar când a pășit în fața lui Soren, blocându-i drumul spre scaune.

— Promit să nu lipsesc mult.

Ridicându-se pe vârfuri, și-a petrecut brațele albe pe după gâtul prințului și i-a atins obrazul cu buzele, zăbovind astfel. Când mâna liberă a lui Soren s-a așezat pe șoldul ei, apreciindu-i rotunjimea, ea a adăugat:

— Mai târziu în seara asta, când recitalul se va termina și invitații vor pleca, am ceva special pentru tine.

Inima lui Gideon a părut să stea în loc la auzul acestor cuvinte. În timp ce-l privea pe Soren cum își ridică mâna și îi mângâie bărbia lui Rune, tot corpul i-a încremenit.

— Ceva special? a murmurat prințul, aplecându-se să-și apese gura peste a lui Rune.

Strecurându-și mâna în părul lui șaten, Rune i-a răspuns la sărut, oferindu-i o mostră din ceea ce avea să urmeze. Soren a strâns-o mai tare la piept, iar Gideon a înțeles că nu

era prima dată. Mai fuseseră între ei și alte săruturi. Probabil mai mult decât săruturi.

Revelația asta a trezit ceva în el. Ceva tremurător și dureros. I s-a înnodat în jurul pieptului, amenințând să-l târască pe fundul mării.

„Destul!”

A dus mâna la pistol.

Dar înainte de a putea sfârși gestul, Rune a scăpat din strânsoarea lui Soren.

— Cred c-o să-ți placă surpriza mea.

Obrajii îi erau îmbujorați și se retrăgea mergând cu spatele.

— Să vedem dacă poți ghici ce este cât lipsesc eu.

Rune i-a făcut cu ochiul. Privirea prințului s-a întunecat de poftă.

Gideon simțea c-o să vomite.

Rune s-a învârtit pe-un călcâi și s-a îndepărtat, lăsându-i pe Soren și Gideon să se uite lung după ea, rochia expunându-i întreg corpul.

A trecut grăbită printre oaspeții ce se îndreptau spre scaunele lor și pe lângă gardienii postați de-a lungul pereților. Când s-a repezit la ușă, aproape că a dat peste servitoarea care tocmai intra, oprindu-se cu puțin înainte de a se ciocni. Tânăra femeie ținea într-o mână tremurătoare o tavă cu pahare și în cealaltă o sticlă de whiskey.

Gideon a văzut-o pe Rune schimbând câteva cuvinte cu servitoarea, luând sticla de la ea și dispărând pe hol.

„Iată-!”

Momentul așteptat.

DOI

RUNE

„NU PLÂNGE, NU PLÂNGE, nu plânge!”

Lacrimile îi usturau ochii lui Rune în timp ce alerga pe hol, pe lângă gărzile nemișcate, în uniformele lor verde-închis. Se bucura că borurile pălăriilor le ascundeau fețele și o împiedicau să vadă ce credeau despre ea.

Nu putea lăsa lacrimile să-i curgă. Nu aici. Nu cu toți ochii ațintiți asupra ei.

Dar oricât de repede alerga, nu putea scăpa de cântecul care încă se auzea din sala de bal, fiecare notă împlântându-i-se ca o săgeată în inimă.

Cântecul lui *Alex*.

Melodia melancolică o transportase brusc pe Rune înapoi în Wintersea, în pragul bibliotecii, privindu-și cel mai bun prieten aplecat peste clapele pianului cu coadă, mâinile lui aruncând o vrajă peste cameră.

Alexander Sharpe.

Cântecul ăsta – cel care o făcuse să fugă – fusese ultimul pe care-l compusese.

Rune și-a atins inelul, pe care încă îl mai purta pe deget, în timp ce simțea un val de durere ridicându-se în ea. Căutase înnebunită ceva care s-o protejeze de valul teribil, de acel *dor* sfâșietor, dar nu găsisese nimic.

De aceea simțise nevoia să iasă rapid din sala de bal. Până n-o podidea plânsul în toiul unei petreceri la care-și sărbătorea viitoarea căsătorie cu un prinț.

„Am fi fost căsătoriți până acum.”

L-ar fi preferat pe Alex în locul lui Soren. Alex îi fusese cel mai bun prieten. În afară de bunica, el fusese singura persoană din lume care-o iubise cu adevărat. E drept că Rune nu fusese *îndrăgostită* de el, dar, dacă ar fi avut suficient timp, poate că l-ar fi iubit.

Dar Alex nu era singurul lucru care îi lipsea.

Dacă era să fie sinceră, îi era dor de acasă.

„Acasă.”

Cuvântul o ardea.

În sala de bal, prietena lui Soren o întrebasese dacă îi era dor de noua republică, iar Rune răsese de-așa întrebare.

Dar care era adevărul?

Adevărul era că lui Rune îi era dor de grădinile lui Nan, strălucind de rouă. Îi era dor să călărească pe Lady prin cele mai sălbatice părți din Wintersea. Îi era dor de mirosul mării, al pădurii și al câmpurilor. Îi era dor de vânt și de furtună.

Îi plăceau Umbria și capitala ei, Caelis. Îi plăceau arhitectura și arta, cultura, moda și mâncarea, absența urii împotriva vrăjitoarelor. Îi plăceau pentru o vizită sau o vacanță. Dar nu era locul ei aici.

Rune nu-și dăduse seama că se va simți așa când acceptase să se căsătorească cu Alex și să părăsească noua republică. Nu știa că, lăsând insula în urmă, își lăsa inima acolo.

„Poate să-ți fie dor de un loc în care toată lumea te vrea mort?”

Rune a strâns gâtul sticlei de whiskey. „Se pare că da.”

Dacă n-ar fi fost cei peste zece gardieni care o priveau fugind, Rune ar fi băut whiskey direct din sticlă. Cele trei

pahare de șampanie o amortiseră puțin, încălzindu-i măruntaiele și încetșându-i ușor vederea. Așa o scotea acum la capăt în majoritatea serilor: cufundată într-o ceață de beție.

Însă, dacă voia s-o scoată la capăt și în seara *asta*, avea nevoie de mai mult de trei pahare de alcool. Avea nevoie de o cadă plină ochi.

Când cântecul lui Alex a crescut în intensitate, devenind din ce în ce mai puternic, când tonalitățile melancolice i-au pătruns până în măduva oaselor, Rune și-a ridicat poalele rochiei și a luat-o la fugă, uitându-se înapoi peste umăr ca să se sigure că Soren n-o urmărește.

Soren. Logodnicul ei.

Rune s-a înfiorat, pielea fiindu-i încă amortită în toate locurile în care o atinsese.

„Mai târziu în seara asta, când recitalul se va termina și invitații vor pleca, am ceva special pentru tine.”

O transpirație rece i-a inundat pielea.

„De ce-oi fi spus asta?”

Rune n-avea nimic planificat. Simțise doar nevoia să fugă.

Gândul de-a se duce mai târziu la el, *singură*, îi întorcea stomacul pe dos. Mai degrabă ar fi intrat în mare cu buzunarele pline de pietre.

„Fă-l să te dorească!”

Asta fusese porunca pe care i-o dăduse Cressida lui Rune când veniseră pentru prima dată în Umbria: să devină irezistibilă pentru Soren Nord, un prinț din Umbria.

Până la urmă, la asta se pricepea Rune.

Să ademenească bărbații.

Soren deținea o flotă de nave de război. Ca fost amiral în marină, călătorise mult și îi plăcea să colecționeze lucruri frumoase și exotice. Mai presus de toate însă, simpatiza cu vrăjitoarele și se zvonea c-ar fi în căutarea unei soții.

Așa că, într-o seară, la operă, după spectacol, în timp ce Cressida privea din culise, Rune a pândit momentul în care prințul ieșea din loja lui și chiar în clipa aceea i-a apărut în cale. El s-a ciocnit de ea, vărsându-și vinul pe partea din față a rochiei ei foarte scumpe.

Prințul a fost îngrozit de stângăcia lui. Și Rune a fost atât de amabilă și de iertătoare. Ca să se revanșeze, el a invitat-o la baletul din seara următoare. Și la teatru, două seri mai târziu. Dintr-odată, își petreceau fiecare zi împreună. Ieșeau la plimbare, pe jos sau cu trăsura. Cinau singuri.

Soren s-a îndrăgostit lulea, iar Rune i-a atârșat sentimentele, jucându-și perfect rolul până când a primit ceea ce își dorise Cressida: o cerere în căsătorie.

Dar, spre surprinderea lui Soren, Rune l-a refuzat.

„Nu pot să mă căsătoresc cu tine”, i-a spus ea, recitându-și replica dinainte pregătită. „Nu până ce și ultima vrăjitoare este în siguranță.”

Mai exact, *nu* se căsătorea cu el decât dacă îi dădea Cressidei o armată pentru a purta război împotriva noii republici.

Rune n-avea de gând să se căsătorească cu Soren și nici nu era interesată să îndeplinească ordinele reginei vrăjitoare. Însăși ideea de a lucra pentru Cressida o umplea pe Rune de un dezgust amețitor.

Dar Cressida le salvase viața, și ei, și lui Seraphine. Cressida nu voia s-o vadă moartă, spre deosebire de Gideon și de toți ceilalți din noua republică. Și, cel mai important, Cressida voia să salveze vrăjitoarele pe care le lăsaseră în urmă. Fete care erau exterminate chiar în acest moment.

În fiecare săptămână, ajungeau la urechile lui Rune numele vrăjitoarelor moarte. Gardienii Sângelui o prinseră pe Aurelia Kantor, o sibilă puternică – o vrăjitoare care putea vedea în trecut, în prezent și în viitor. Și acum o foloseau pentru a le dezvălui ascunzătoarea fiecărei vrăjitoare.

Așa reușeau să vâneze și să execute vrăjitoarele cu o precizie nemiloasă. Uneori chiar și trei-patru pe săptămână.

Strămoașele știau ce-i făceau Aureliei pentru a obține aceste informații!

Înainte, Molia Stacojie ar fi salvat-o. Dar Molia era aici, în Palatul Larkmont, pe malul celălalt al Strâmtoării Barrow, aproape beată de la atâta șampanie.

„Uită-te la tine”, s-a certat Rune. „Te ții de petreceri cu prinții, în timp ce surorile tale sunt ucise.”

Le abandonase pe acele fete. Și dacă Gideon Sharpe nu era oprit, n-avea să mai rămână nicio vrăjitoare vie în noua republică.

Dacă Rune s-ar fi aflat încă pe insulă, ar fi scăpat-o deja pe Aurelia din arest și ar fi dus-o pe furiș pe continent, protejându-le astfel pe celelalte vrăjitoare. Dar singura cale de acces era pe mare, iar fiecare port de intrare colcăia de vânătorii de vrăjitoare și de câinii lor – dresați să adulmece magia. Se urcau chiar și pe vasele care călătoreau spre și dinspre insulă.

O singură corabie – *Arcadia* – a refuzat să le permită Gardienilor Sângelui și câinilor să urce la bordul ei. Asta a însemnat doar că vânătorii de vrăjitoare au început să călătorească sub acoperire. Și odată ce corabia intra în apele noii republici, se trezea năpădită de câini care adulmecau vrăjitoarele mai înainte să poată pune piciorul pe insulă.

Chiar *dacă* Rune ar fi reușit cumva s-o elibereze pe sibilă, Gardienii Sângelui nu s-ar fi oprit niciodată din a le vâna pe vrăjitoare. Spionii noii republici le căutau pe continent pe Cressida Roseblood și curtea ei în creștere și, cum aveau o sibilă în mâinile lor, era doar o chestiune de timp până când aflau unde se ascundea.

„Nu vor înceta niciodată să ne vâneze.”

Singura modalitate de a ține vrăjitoarele în siguranță era să-i distrugă pe Gardienii Sângelui și să răstoarne noua republică.

Și singura modalitate de a face *asta* era s-o pună pe Cressida înapoi pe tronul ei.

Rune își dorea reînscăunarea Cressidei la fel de mult cum își dorea o rană în piept. Fata era o nemernică. O uci-gașă cu sânge rece. Dar în comparație cu alternativa – o societate care voia să lege fetele ca Rune de glezne, să le taie gâtul și să vadă cum li se scurge sângele din corp –, Cressida Roseblood era răul cel mai mic.

Pentru că, sub conducerea unei regine vrăjitoare, cel puțin vrăjitoarele ar fi fost în siguranță.

Cu sprijinul lui Soren, Cressida avea să se asigure că nicio vrăjitoare nu va mai fi vânată vreodată.

Cressida era în capitală, căutând să lege cât mai multe alianțe, dar urma să se întoarcă în orice zi. Când avea să se întoarcă, ea și Soren aveau să semneze contractul pe care îl redactaseră avocații lui, pecetluindu-și alianța.

Și Rune se va căsători cu el.

A văzut o toaletă. Rune și-a fixat privirea pe ușă. De cum va ajunge înăuntru, la adăpost, va lăsa masca jos. Doar un minut. Iar după ce minutul ăla va trece...

Rune a smucit ușa și a intrat, lăsând-o să se trântescă în urma ei.

Încăperea era luminată de lumânări care pâlpâiau în suporturile de pe pereți și în sfeșnicele aliniat pe polița chiuvelei. Îndreptându-se spre chiuvetă, Rune a scos dopul sticlei de whiskey și a tras o înghițitură lungă direct din ea. Băutura i-a ars limba și gâtul.

„Credeam că am lăsat toate astea în urmă.”

Rune se gândise c-o să-i fie ușor. La urma urmei, era obișnuită să joace roluri. Să-l interpreteze pe cel de logodnică îndrăgostită ar fi trebuit să fie floare la ureche.

Dar, de la moartea lui Alex, flirtul, intrigile și înșelăciunea îi veneau tare greu. De aceea fusese gata să se piardă cu

firea în fața prietenilor lui Soren și de-aceea strângea acum sticla de whiskey în mână.

După fuga din noua republică, Rune crezuse în mod prostesc că putea în sfârșit să fie ea însăși. Să nu mai fie o mondenă ridicolă și superficială, ci o vrăjitoare fără ascunzișuri. *Adevărata* Rune Winters.

„Dar cine este aceasta?” s-a întrebat. „Cine este adevărata Rune Winters?”

A alungat gândul.

„Nu contează.” Cressida avea nevoie de o armată, iar Soren deținea una. Era de datoria lui Rune să asigure sprijinul acelei armate. Conta doar cine *trebuia* să fie – o fată care putea pune capăt terorii Gardienilor Sângelui și, în cele din urmă, să asigure siguranța tuturor vrăjitoarelor.

„Poți s-o faci. Nu uita ce e în joc.”

Lângă chiuvetă, a mai băut o înghițitură lungă de whiskey, înfiorându-se de gust, și s-a uitat în oglindă. Lacrimile îi șiroiau pe față. Ochii înroșiți se holbau la ea, la petele rozalii care-i împetriștau nasul și obraji.

Privirea i-a coborât. Rochia aurie pe care i-o dăruise Soren nu era deloc pe gustul ei. Auriul era doar pentru accente; altminteri, atrăgea prea multă atenție. Și croiala era, ei bine.. fără echivoc. Îi expunea întregul corp.

Nu putea s-o sufere.

O ducea cu gândul la o altă rochie. Una care i se potrivea mai bine ca oricare. Pentru că acela care i-o dăruise știa de ce avea nevoie sufletul ei, nu doar trupul ei.

Rune s-a luptat să-și alunge gândul înainte ca acesta să-și înfigă ghearele prea temeinic în mintea ei.

Nu voia să se gândească la Gideon Sharpe. Încetase să se mai gândească la el.

Doar că aparent nu încetase.

La fel ca Alex, și Gideon îi făcuse o propunere lui Rune. Nu era vorba chiar de o căsătorie, ci de un parteneriat. Un viitor împreună.

Și-a strâns pumnii.

„Gideon nu te-a iubit niciodată cu adevărat. O iubea pe fata care credea că ești. Deci nu contează ce ți-a propus el!”

Gideon n-ar fi putut iubi niciodată o vrăjitoare.

Nu-și dădea seama ce era mai dureros, că Alex o iubise sau că Gideon nu.

Rune fusese atât de sigură că el, căpitanul Gardienilor Sângelui, o va urmări și-o va prinde – așa cum jurase s-o facă. Dar trecuseră două luni și nu venise.

„Poate că a decis că nu merit răzbunarea lui.

Poate că m-a dat uitării și și-a văzut de viața lui.”

Rune și-a strâns pumnii.

Cui îi păsa care era motivul? Dispăruse. Ieșise din viața ei.

Lacrimile îi usturau ochii, mai înțepătoare decât whiskeyul. Rune a mai tras o dușcă, sperând că o va amorți destul cât să se întoarcă în sala de bal. Probabil cântecul lui Alex se terminase între timp.

Dar picioarele refuzau să se miște și s-o ducă înapoi.

Rune s-a uitat la inelul de pe deget și a lăsat sticla jos.

„S-a dus. N-o să se mai întoarcă niciodată. Ai avut două luni să jelești. E timpul să mergi mai departe.”

Alex ar fi înțeles de ce trebuia să facă asta. De ce trebuia să se căsătorească cu Soren. Nu i-ar fi plăcut, dar ar fi înțeles. Ar fi iertat-o.

Gândul că Alex – blândul, bunul și protectorul Alex – ar ierta-o a fost lovitura finală pentru Rune.

În loc să se adune, s-a întâmplat exact pe dos. Ceva din ea încerca să-și croiască drum cu forța la suprafață. S-a apucat cu mâinile de marginea chiuvetei ceramice, căutând disperată să-i oprească înaintarea.

Dar n-a reușit.

Durerea a erupt.

Rune s-a ținut de chiuvetă și a izbucnit în suspine tăcute, cutremurându-se, în timp ce tristețea se înfășura în jurul ei precum lanțurile, trăgând-o tot mai jos cu greutatea ei. Era atât de copleșită, încât aproape că n-a auzit ușa deschizându-se în spatele ei.

Deși vederea îi era încetoșată de lacrimi, a deslușit străfulgerarea verde-pădure în oglindă.

„Grozav. Soren și-a trimis unul dintre gardieni după mine.”

Nu putea sta nici cinci minute singură?

Așa avea să fie tot restul vieții ei?

Ștergându-și lacrimile din ochi, a recurs la zâmbetul pe care-l folosea ca armă. Cel care-i masca golul lăuntric. Se pregătea să-l folosească asupra acestui gardian neștiutor, când o altă privire în oglindă a făcut-o să se oprească. Rune ar fi recunoscut oriunde linia aia crudă a buzelor.

Gideon și-a dat pălăria pe spate și și-a ațintit arma drept spre ea.

Când privirile li s-au întâlnit, inima lui Rune a început să bată ca un uragan.

„Credeam că m-ai uitat.”